

Tradiquè???

Marta Carrasco

Però quina tradició *ni qué niño muerto?* (aquesta expressió sempre m'ha cridat molt l'atenció. D'on deu venir? En tot cas la imatge és molt *heavy*...). Aquesta és la meua tradició: la curiositat i l'obsessió. La imaginació i no les barreres. Allò que no té nom...

Només la paraula en si, TRADICIÓ, em provoca una certa espessor mental. Tant la paraula com el concepte resulten molt «convergent», no? És només una impressió meua.

En tot cas no hi té cabuda, en la meua forma de fer. Ni de fer ni de ser. Ni en l'àmbit del teatre ni a la vida. És més, jo diria que havia oblidat el terme en qüestió fins que me l'heu recordat vosaltres perquè us escrigui aquestes... línies.

No tinc en compte cap mena de tradició a l'hora de posar-me a fer un espectacle. M'invento cada vegada la fórmula.

Tinc els meus rituals, això sí. No sé si serviria de sinònim.

Mirar. Escoltar, callar, escriure, enfadar-me, anar a la platja amb la Salomé, cafè i croissants, mirar, mirar, mirar... Cada vegada és diferent, no hi ha tradició, no hi ha mètode. Jo no tinc mètode. No tinc referents en general.

Crec que ha estat més aviat una opció.

Diguem que sóc una desubicada. I quèèèèèèèèèè?